

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **R. R.**, zast. JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou, se sídlem v Brně, nám. 28. října 17, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně, ze dne 10. 9. 2004, č. j. 36 Az 785/2003 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupkyně stěžovatele, JUDr. Pěvy Skýbové, advokátky, **se určuje** částkou 2558,50 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla odmítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 8. 2003, č. j. OAM-2838/VL-07-ZA05-2003, a to z důvodu neodstranění vad podání. Označeným správním rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb.,

o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V kasační stížnosti stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

V žalobě, která směřovala proti uvedenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu stěžovatel uváděl, že správní orgán porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a § 12, § 91 zákona o azylu, přičemž v tom spatřoval současně i žalobní body. Pokud šlo o skutkové důvody odkazoval na žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál a dovozoval nezákonnost rozhodnutí. Požadoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 2. 9. 2003, č. j. 36 Az 785/2003 - 7 byl stěžovatel vyzván, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení žalobu doplnil, a to zejména o to, z jakých skutkových a právních důvodů považuje rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné a jaké důkazy požaduje provést k prokázání svých tvrzení. Stěžovatel byl přitom upozorněn na skutečnost, že nedoplní-li uvedené skutečnosti ve stanovené lhůtě, bude jeho žaloba odmítnuta.

Jak vyplývá ze spisu, ve stanovené lhůtě stěžovatel žalobu nedoplnil.

Krajský soud v Brně následně usnesením ze dne 10. 9. 2004, č. j. 36 Az 785/2003 - 27 rozhodl, že se žaloba odmítá. Odmítnutí žaloby zdůvodnil skutečností, že žaloba (podání) stěžovatele postrádala náležitosti vymezené v § 71 odst. 1 písm. d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), přičemž soud stěžovatele vyzval k jejich doplnění, avšak stěžovatel ve stanovené lhůtě označené náležitosti nedoplnil.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost, ve které namítal, že v řízení došlo k porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu. Dovoľával se čl. 43 a čl. 53 Příručky postupu a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků. Na základě výše uvedených důvodů pak stěžovatel navrhl zrušení napadeného „rozsudku“ krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Stejně tak požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, o ustanovení právního zástupce a tlumočnicka.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2005, č. j. 36 Az 785/2003 - 59 byla stěžovateli ustanovena právní zástupkyně - JUDr. Pěva Skýbová, advokátka, se sídlem v Brně, nám. 28. října 17, jejímž prostřednictvím byla kasační stížnost doplněna.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel zejména zopakoval důvody, které jej vedly k odchodu z Ukrajiny, a to, že v řízení došlo k porušení správního řádu. Doplnil, že kasační stížnost podává z důvodů vymezených v § 103 odst. a) b) a e) s. ř. s. K prvnímu citovanému zákonnému ustanovení uvedl, že došlo k nesprávnému posouzení ustanovení § 3 odst. 1, 2 a 3 správního řádu, k § 103 odst. 1 písm. b) pak uvedl, že správní orgán vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a k § 103 odst. 1 písm. e) uváděl, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání a nebyla mu tak dána možnost se k věci osobně vyjádřit a hájit svá práva. Doplnil, že rozhodnutí žalovaného vychází z neaktuálních informací o Ukrajině,

příčemž nesprávně hodnotí důvody odchodu z Ukrajiny. Stejně tak uvedl, že Krajský soud v Brně měl k dispozici celý spisový materiál a žaloba obsahovala všechny náležitosti, z čehož dovozoval, že žaloba neměla být odmítnuta. Navrhl zrušení napadaného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis. Upozornil na skutečnost, že stěžovatel pobýval na území České republiky nelegálně a byl z jejího území správně vyhoštěn. Vyslovil souhlas se závěry soudu. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti, či. odmítnutí z důvodu absence údaje o zastoupení stěžovatele.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátkou.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvod či důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. Současně je třeba uvést, že z důvodu, že žaloba byla odmítnuta, přichází v úvahu toliko důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy tvrzení nezákonnosti usnesení o odmítnutí návrhu a Nejvyšší správní soud se tak nemohl zabývat námitkami, ve kterých stěžovatel namítal porušení § 103 odst. 1 písm. a) či b) s. ř. s. a zkoumal toliko důvod vymezený pod písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost z důvodu odmítnutí návrhu.

Takovou nezákonnost však Nejvyšší správní soud v napadaném rozhodnutí neshledal, přičemž své rozhodnutí opírá o tyto závěry:

Jak vyplynulo ze správního a soudního spisu, proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu podal stěžovatel včasnou žalobu ke Krajskému soudu v Brně, ve které bez konkrétních skutečností toliko uvedl, že správní orgán porušil § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, § 12 a § 91 zákona o azylu, což považuje i za žalobní body. V žalobě stran skutkových bodů pak uvedl, že odkazuje na žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál a dovozuje nezákonnost rozhodnutí. S odkazem na výše uvedené navrhl zrušení napadaného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že taková žaloba podle Krajského soudu v Brně nesplňovala všechny náležitosti vymezené § 71 odst. 1 s. ř. s. byl stěžovatel usnesením ze dne 2. 9. 2003, č. j. 36 Az 785/2003 - 7 vyzván, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení žalobu doplnil o tvrzení z jakých skutkových a právních důvodů považuje rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné a jaké důkazy požaduje k prokázání svých tvrzení provést. Současně byl stěžovatel upozorněn na skutečnost, že nedoplní-li označené skutečnosti, bude jeho žaloba odmítnuta. Ze spisu přitom nevyplývá, že by stěžovatel žalobu ve stanovené lhůtě doplnil. Z tohoto důvodu pak Krajský soud v Brně usnesením ze dne 10. 9. 2004, č. j. 36 Az 785/2003 - 27 žalobu odmítl, a to s odůvodněním, že žaloba stěžovatele postrádala náležitosti vymezené v § 71 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s.

Ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. uvádí: *Žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, f) návrh výroku rozsudku.*

Nejvyšší správní soud po posouzení obsahu žaloby stěžovatele dospěl k závěru, že jím podaná žaloba (podání) nesplňovala náležitosti vymezené § 71 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s., neboť stěžovatel v žalobě namítal toliko obecně porušení zákonných ustanovení bez konkrétních tvrzení o jejich porušení, přičemž stěžovatel byl řádně vyzván k doplnění žaloby a poučen o následcích takového nedoplnění, avšak žalobu nedoplnil. Krajský soud v Brně postupoval podle Nejvyššího správního soudu správně, když žalobu za této situace odmítl. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěry tohoto soudu a odkazuje na odůvodnění napadeného usnesení.

Pro úplnost lze odkázat i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu v této věci, kdy např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2004, čj. 4 Azs 53/2003 - 45) vyplývá, že v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat nejen základní náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale zejména základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. V situaci, kdy žaloba předmětné náležitosti neobsahovala a žalobkyně nijak nereagovala na výzvu krajského soudu k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., přičemž soud žalobkyni současně poučil o tom, že nebude-li jeho výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, soud řízení o tomto podání odmítne, postupoval krajský soud v souladu se zákonem, když předmětné podání žalobkyně odmítl.

Stejně tak je třeba odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58) v obdobné věci, z něhož vyplývá, že *líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*

S odkazem na výše uvedené tak nelze stěžovateli přisvědčit v námitkách o tom, že Krajský soud v Brně neměl žalobu odmítnout. Naopak Nejvyšší správní soud uvádí, že soud postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud žalobu za této situace odmítl a odkazuje na jeho závěry. Nedošlo tak k porušení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř.s., jak tvrdil stěžovatel.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že pro nadbytečnost se již stížnostními důvody uvedenými v § 103 odst. 1 písm. a) a b), resp. námitkami, které je rozváděly, např. o porušení ustanovení § 3, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 46 správního řádu, čl. 43 a čl. 53 Příručky postupu a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků, stejně jako důvody, které stěžovatele vedly k odchodu z Ukrajiny, ani neaktuálnosti informací o Ukrajině, či nesprávným hodnocením důvodů odchodu z Ukrajiny, nezabýval, neboť shledal opodstatněnost odmítnutí žaloby a za této situace nepřicházelo v úvahu její věcné projednání.

K námitce stěžovatele, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání a nebyla mu tak dána možnost se k věci osobně vyjádřit a hájit svá práva, Nejvyšší správní soud uvádí, že za situace, kdy krajský soud žalobu odmítl a nerozhodoval ve věci samé, nebylo třeba jednání nařizovat (§ 49 odst. 1 s. ř. s.).

S odkazem na výše uvedené lze shrnout, že Krajský soud v Brně postupoval správně pokud žalobu odmítl. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje a uvádí, že usnesení o odmítnutí žaloby je zákonné a neshledal důvodnou žádnou ze stěžovatelem uváděných námitek vztahujících se k tomuto postupu soudu.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s, ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Rozhodl proto tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatele, JUDr. Pěva Skýbová, byla ustanovena soudem, platí odměnu za zastupování a hotové výdaje stát (§ 35 odst. 7 v návaznosti na § 120 s. ř. s.). Zástupkyni ustanovené v této věci náleží v souladu s § 11 písm. b) advokátního tarifu odměna za úkon označený jako první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve výši 1000 Kč, a dále odměna za sepis upřesnění (dodatku) kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, a to rovněž ve výši 1000 Kč. K tomu náleží náhrada hotových výdajů ve výši dvojnásobku paušální částky, t. j. 75 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky (celkem 150 Kč). Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí celkem 408,50 Kč. Ustanovené zástupkyni tedy náleží odměna za zastupování a hotové výdaje v celkové výši 2558,50 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 4. července 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu